

חני כרי הופיעה בפתיחת המיסעדה של חבר שלה בתלבושת-עור, שרכשה בנסיעה האחרונה שלה לארצות-הברית. בתמונה היא נראית עם הזמר שאול נמרי. משמאל: הדוגמנית מינצ'י מור, בלבוש נועז. למטה: מוטלה שיפמן, המלווה עלידי אשתו שושנה ואחותה התאומה תחיה, שהיא אלמנת אחיו התאום דויד. רק מעטים מבין מכריהן יודעים להבדיל בין השתיים. במסיבה לפתיחת המיסעדה נוכחו כ-2000 איש.

● **פטריק רייס**, הקצין שהיה ממונה על חקירת רצח ארלוזורוב מטעם הבריטים, על השמועות בדבר פרשיית-האהב בים שניהל עם סימה ארלוזורוב, אשת הנרצח: «הלוואי והייתי כזה בן-זמנך, שכן היא היתה אשה יפה ומושכת». רייס, שמת לפני כמה שנים, צוטט עלידי בנו.

מלבנו ועכשיו אנחנו מוציאים את לבנו מצה"ל!

● **שרי-האוצר יצחק מור** דעי, על פרשת אתא: «אין טעם להחיות מיפעל שהוא מת»

● **השר דויד לוי**, במהלך מישחק-הכדורגל בין בית-ר"י לירושלים לבין מכבי חיפה: «צריך לשים עין על (אלי) אחנה. חייבים לשמור עליו»

דפנה ברק

עופרה בורלא נראתה, ביום שבו נערכה החתונה של שמואל בנו של אברהם שפירא, במלון «הילטון» כשהיא לבושה בתלבושת בעלת שרולים ארוכים. עופרה הודיעה בשבוע שעבר להנהלה של המלון שהיא מתפטרת.

השחקן **דורון תבורי**. אחרי כל הצגה מתקיים דיון בהשתתפות הקהל. תבורי הוא המבוקש ביותר, ואליו מפנים שאלות רבות, גם פוליטיות.

■ **מנהל התיאטרון, נועם סמל**, סיפר איך נולד הרעיון להעלות את גטו על הבימה. סובול סיפר לו בנוכחות גרליה בסר שהוא מחטט במיסמכים ישנים ששרדו מגיטו ורשה. סמל הוציא מיד פיסת-נייר והחתיים את סובול עליה. נאמר שם: «אני מזמין ממך, יהושע, את המחזה על הגטו» כששמע את הסיפור הסופר היהודי, **סטפן היים**, המתגורר במיזרח-גרמניה ושנכח בהצגות בגרמניה המערבית — משום שיש לו זכות-מעבר חופי שית — אמר לסובול: «הנה, גם אני מוציא מפית-נייר ומזמין אותך לכתוב במשותף איתי את המחזה לספרי אחשוורוש ה' יהודי עבור תיאטרון חיפה».

פסוקי השבוע

● **התעשיין-הח"כ אבר-הם שפירא**, כהודמנות של נשואי בנו, שמואל בנימין (ראה גם עמודים 16-19): «אני מיי' כא כלות ומייצא שטיחים»

● **מפקדים של חטיבת גולני**, עם סיום אימון הקיץ ה' ראשו: «קורם הוצאנו את צה"ל

כתעיתון ידועה באנגליה ובע' לתפינה פופולרית בבי-בי-סי.

■ **המיסעדה ג'קי רונן** שמח בשימחתו של **אורי מלמיליאן** והחליט להעניק לו מתנה אישית — זכיון לאכול חינם במסעדתו במשך כל שנת-מלכותו.

■ **רונן**, שרואיין לפני שביר עיים בהעולם הזה וקבל על בעיות-החניה בתל-אביב, המזי' קות לעסקיו, הופתע לטובה. למי חרת הפירסום בעיתון, כך סיפר, הופיעו פקחים וסידרו מקום-חניה ליד מיסעדתו.

■ **המחזאי יהושע סובול** קוצר הצלחה לאומית חסרת-תקדים בגרמניה, שבה מוצגים כמקומות שונים שניים ממחזיו' תיו, גטו ונפש יהודי, בעברית וגם בגרמנית, עלידי שחקנים מקומיים. אחרי הצגת גטו בוויס בארן, המתין לסובול ולשחקני תיאטרון חיפה אנגלי בשם **סול מאייר**. כשהוא נרגש עד רמעות הוא סיפר לסובול שאת אשתו — היום פסיכולוגית — הוא הכיר אחרי המלחמה, ומי סיפוריה למד הרבה על מה שעי' בר עליה ועל יהודים במלחמה, אך את החוויה האמיתית של השואה העניק לו סובול. הוא ואשתו הומינו את כל משתתפי מסע-התיאטרון — 45 איש — לארוחת-ערב חגיגית בעיר.

■ **להצלחה דומה** לזו של סובול זכה כוכב שני המחזות.

מושב, בלשון-המעטה. אך הוא נטל פסקודמן מעבודתו ונסע לצפות עם בנו במישחק-הגמר על גביע-המדינה בכדורגל בין בית-ר"י לירושלים לבין מכבי חיפה. הוא חזר מלא חוויות מהמישחק. בחדרו בטלויזיה, אחרי המישחק, לא חדל מלהתפעל, «כיצד הי' צופים ממש מייצעים לשחקנים מה לעשות — זרוק לכאן, כדור לשם — כאילו שהשחקנים יכולים לשמוע». בנו הצעיר ישב כל אותה עת ליד אביו, לבוש בחולצת-בית-ר"י צהובה, ראשו עטור בסרט צהוב שעליו כתוב בית-ר"י, ולא הבין ממה מתפעל אביו כל-כך.

■ **האוזרד קוסל**, מגדולי השררנים בעולם הספורט, הגיע לביקור בארץ. הוא בא ל' ירושלים, ויש באמתחתו סיפור מרגש על קורות חזרתו לחיק היהדות. קוסל, שהגיע לסקר את אולימפיאדת-מינכן ב'1972, לא היה מודע למשמעות היותו יהודי. רצח של ספורטאי-ישראלי גרם לו לחשוב על כך. הוא התחיל לגלות עניין בישראל, ומה שיותר חשוב — לתרום כספים למוסדות שונים בארץ, ובכללם האוניברסיטה העברית, המתארת אותו בישראל.

■ **כוכבת-תקשורת נוספת** ה' מתארכת בארץ ובאותו המלון. אך באנונימיות מוחלטת עד לר' גע זה, היא **מזרין ליפמן**, עור-